

Hotel HVĚZDA

Vlasta Plaňanská, děti z nedělký, Markéta Pytlíková, Zora Knížková, Petra Mizurová

Scéna č. 1: U kuchyňské linky

Obraz č. 1: Rodina

(rodina Pokorných je doma, maminka peče a vaří, tatínek si čte noviny, malé děti si hrají na podlaze, nejstarší dcera Míša leží na matraci obklopena knihami a něco si píše, potichu hrají koledy)

Maminka: „Táto, mohl bys mi pomoci?“

Tatínek: „Jo, jo pomůžu, ale poslouchej: *(čte aktuální informace z novin)*“

Maminka: „To je zajímavé. Potřebovala bych vynést koš a prosím tě, vyluxuj v předsíni.“

Tatínek: „Už na to jdu.“ *(po chvíli bere koš, odchází, přitom pořád čte noviny)*

Maminka: „Míšo, ještě tě čeká ta klec, už je hrozně špinavá. A s tím nepořádkem v pokojíčku taky dneska něco udělej.“

Míša: „Jó jasně.“ *(tatínek začíná luxovat)*

Maminka: *(po chvíli a hlasitě, aby překřičela hluk luxu)* „Uklidte mi prosím ten stůl, potřebuji větší pracovní plochu.“

Tatínek: *(vypne lux)* „Míšo, slyšela jsi, maminka potřebuje uklidit stůl. A co to vlastně děláš?“

Míša: „Píšu referát o narození Ježíše. Na občanku.“

1. dítě: „Mami dáš mi napít?“ *(maminka mu nalévá, zvoní telefon a maminka ho zvedá)*

Maminka: „Já s tou nedělkou počítám, to víš, že jo. A chvály si vezmeme na starost. Určitě. Ahoj.“

Maminka: „Cítím, že kočka byla na záchodě. Můžete to někdo vybrat? Děti, dejte si ty kostičky trochu stranou. Míšo, jdeš na ten pokojíček?“

2. dítě: „Mami já chci taky napít.“ *(dostává také napít)*

Obraz č. 2: Pošťák

(zvonek)

Maminka: „Běžte někdo otevřít, mám mokré ruce.“

2. dítě: *(otevívá)* „Mami, je tu pošťák.“

Pošťák: „Dobrý den paní Pokorná, mám tu pro vás nějaká přáníčka.“

Maminka: „Ale to jste hodný. Takhle před svátky se asi naběháte, vidíte? To nosíte všem přáníčka až domů?“

Pošťák: „To víte že ne, jen ty bez známky, doplatíte mi 15 korun. A když už jsem tady, tak ještě složenka na zaplacení.“

Maminka: „No tak to vám teda děkuju.“

Pošťák: „Jo a taky máte na poště balík.“

Maminka: „Táto, ještě budeš muset na poštu, je tam balík.“

Tatínek: „No to mám radost, ony se už balíky nenosí až domů?“

Pošťák: „No to víte, kam bysme přišli, mám jenom jedny ruce. Kdybych měl každému před Vánoce nosit balíky, tak by mi upadly.“

Maminka: „Tak šťastný a veselý, nashledanou.“

Pošťák: „Šťastný a veselý.“ *(maminka se vrací ke sporáku)*

Tatínek: *(k dceři)* „Tak půjdeš už na ten pokojík?“ *(do toho zvoní znovu zvonek)*

Obraz č. 3: Sousedka

- Tatínek: „(2. dítě), běž otevřít.“
2. dítě: *(otevře, nepozdraví, běží zpět, volá)* „Mamííí, přišla paní Nováková.“
Tatínek: „A pozdravilas?“
2. dítě: „Dobrý den.“
1. dítě: „Dobrý den.“ *(maminka mezitím přechází ke dveřím)*
Sousedka: „Dobrý den, paní Pokorná. Chtěla jsem vás poprosit, neměla byste trochu cukru? Právě mi došel.“
Maminka: „Ale ano, jistě.“ *(začne hrabat v lince)*
Sousedka: „Koukám, že pečete. Kolik už máte druhů? Já už mám dávno napečeno.“
Maminka: *(rozpačitě)* „Ehm, mno, teď dělám rohlíčky a...“ *(sousedka jí skočí do řeči)*
Sousedka: „No jo, když to někdo dělá na poslední chvíli. A koukám, že taky uklízíte. Už máte umytá okna?“
Maminka: „No jistě, už od Velikonoc. Tak já běžím péct, nashledanou.“ *(vystrčí sousedku ven ze dveří)*
Sousedka: „Nashledanou.“ *(maminka vytáhne plech s upečeným cukrovím)*
Všichni kromě dcery: „To voní, můžeme ochutnat?“ *(maminka kývne a oni se do toho rychle pustí)*
Maminka: „Asi si budu muset na chvíli sednout.“ *(ticho)*

Obraz č. 4: Otazník

- Míša: *(promluví do ticha)* „Já tomu stejně furt nerozumím. Co je tak zvláštního na tom, že se Ježíš narodil ve stáji? Vždyť mu tam přece nic nechybělo: bylo tam teplo, sucho, měl kde ležet. Tak proč je kolem toho pořád tolik řeči?“
Tatínek: „Myslím, že nám tím chtěl Pán Bůh něco ukázat. Když mocný Král přišel do tak nedůstojného prostředí.“
Míša: „Jo, to už jsem slyšela. Ale připadá mi, že ta stáj nebyla tak špatná.“
Tatínek: „Tak já ti to zkusím vyprávět jinak. Moderně by to znělo asi takhle: ...“

Scéna č. 2: Hotel Hvězda

Obraz č.5: Josef a Marie

(na scéně stojí štafle se svítící hvězdou, po straně potřeby na úklid, pod hadrem schované miminko, Josef s Marií po straně jeviště)

- Josef: „Nejsem si jistý, jestli bylo rozumné vydat se na cestu sem do Prahy, když už jsi v devátém měsíci.“
Marie: „Neboj Josefe, ještě je dost času. Když chceme sehnat ten nový podnájem, tak to jinak nešlo. V Praze snad budeme mít víc štěstí. Ubytuji se v nějakém hotelu a zítra se dáme do hledání.“
Josef: „Dobře zkusím sehnat taxíka.“

Obraz č. 6: Taxikář

- Josef: „Taxi prosím.“ *(taxikář má na hlavě ceduli s nápisem TAXI, kolem těla si drží velkou gymnastickou obruč)*
Taxikář: „Kam to bude vážení?“ *(Josef s Marií nastoupí do obruče)*
Josef: „Mohli byste nám poradit, v jakém hotelu by mohlo být volno?“
Taxikář: „No to víte, před Vánoce bude všude plno. Ale můžeme to zkusit ve Hvězdě. Mám tam známého recepčního.“ *(objedou místnost a zastaví před Hvězdou)* „Tak jsme tady bude to rovná stovka.“

Obraz č. 7: Hotel

- Josef: „Dobrý večer, máte nějaký volný pokoj?“
Recepční: „Máme pouze apartmán za 8000 korun.“ *(přichází dvojice ON a ONA)*
ON: „Ten apartmán máme ale zamluvený my.“
Recepční: „Aha, promiňte. Tak prosím vážení, zde jsou klíče. Je to druhé patro.“ *(dvojice odchází, recepční se obrací k Josefovi)* „Takže máme úplně plno.“
Josef: „Opravdu byste pro nás nic nenašel? Je už hrozně pozdě, venku mrzne a moje žena už je moc unavená.“
Recepční: „Že jste to vy, dejte mi „pade“ a můžete si ustlat támhle v úklidový komoře, když vám nebude vadit, že tam mají pelech kočky naší kuchařky.“
Marie: „Jste moc hodný, děkujeme.“ *(odejdou do rohu ke smetáků a uloží se ke spánku)*
Josef: „Tak pojď spát Marie. Dobrou noc.“
Marie: „Dobrou noc.“ *(po chvíli se prudce posadí a vytáhne zpod hadru miminko na klín)* „Josefe narodil se nám syn.“ *(Josef se posadí a kouká)*

(Po jevišti projde otec s dcerou)

- Míša: „No, zatím docela dobrý tati. Jen jsem zvědava, jak vyřešíš v Praze pastýře.“

Obraz č. 8: Taxikář a snobi

(ON a ONA vycházejí z hotelu Hvězda)

- ON: „TAXI! Na hlavní nádraží, a pospěšte si s tím starým vehiklem.“
Taxikář: „Jak ráčíte, vážení, pojedu, co to dá.“
ON: „To byla hrozná noc. Měli tam tak nekvalitní matrace, že jsem celý rozlámaný.“
ONA: *(za jízdy si pudruje nos)* „Povlečení z obyčejného damašku, no to je úroveň. A ještě ke všemu jim tam půlku noci řvalo nějaké mimino. Měli bychom si stěžovat.“
Taxikář: „Tak jsme tady, vážení. Bude to za ...*(dobře si je prohlíží)* tři... totiž čtyřista pade.“
ON: „Cože, za těch pár bloků?“
Taxikář: „To víte, máte to i s rychlostním příplatkem.“

Obraz č. 9: Uklízeči a snobi

- ON: „Fuj, to byl ale vydřiduch.“
ONA: „A ještě ke všemu byl celý upocený.“ *(vytahuje voňavku a čichá si k ní)*
ON: „Prosím tě pospěš si, nebo nám to Pendolino ujede.“ *(oba zrychlí, ona vrazí do kýble s odpadky)*
Uklízeč 1: „Paničko, co mi to tu děláte!“
ONA: „Snad co vy tady děláte? Podívejte se jak vypadám.“
Uklízeč 2: „My tu děláme jen svou práci, máte dávat pozor.“
ON: „To nemůžete uklízet někdy jindy? Teď tady chodí normální lidi.“
ONA: „To je hrůza. Budu si stěžovat.“
Uklízeč 2: „No, no, tak se nezblázněte, vždyť nejste ani špinavá.“
ONA: „Budou smrdět od odpadků. Co si o mně ve vlaku pomyslí?“
ON: „Miláčku uklidni se a nebav se s těma primitivama.“ *(odcházejí)*

Obraz č. 10: Uklízeči a andělé

- Uklízeč 2: „Neber si to tak, víš co, dáme si pauzu. Chceš trochu kávy?“ *(vytáhnou termosku a pijí)*
Uklízeč 1: „Někdy se mi zdá, že ten život za moc nestojí. Člověk tady po lidech uklízí a ještě mu nadávají.“
Uklízeč 2: „Neboj, určitě nás v životě čeká také něco lepšího.“
Uklízeč 1: „No jo, „něco víc“ musí existovat, ale kdo mi řekne, kde to hledat?“

Uklízeč 2: „Hele, přestaň filozofovat, někdo sem zase jde.“ *(přicházejí andělé v civilním, ale bílém oblečení, na hlavách kulichy)*
Uklízeč 1: „Ty jsou nějaký divný, kdoví co jsou zač?“
Uklízeč 2: „A vy jste jako kdo?“
Anděl 1: „Já jsem anděl, nebojte se, mám pro vás dobrou zprávu. Narodil se vám král a zachránce. Najdete ho v hotelu Hvězda, v úklidové komoře.“ *(uklízeči zírají, andělé odcházejí)*
Uklízeč 1: „Jdeme?“
Uklízeč 2: „Jdeme.“

Obraz č. 11: Cizinci

(uklízeči se přesunou ke štaflím a na scénu přijíždějí mudrci v obruči značky mercedes, mají bílé košile, kravatu, tmavé kalhoty a černé brýle, vystoupí z auta)

Mudrc 1: „Pánové, nevidět vy tady někde pumpa na benzin?“
Mudrc 2: „My jet už dlouhá štreka od Herodes a hledat Hvězda.“
Mudrc 3: „Nevidět vy tady někde aspoň nějaká hvězda?“
Uklízeč 1: „Přímou nad vámi je hvězda, copak ji nevidíte?“
Mudrci: „Néé, kdéé, my nevidět.“ *(rozhlízejí se)*
Uklízeč 2: „Zkuste si sundat brejle.“ *(mudrci si je sundávají)*
Mudrc 2: „Kamarádi, hvězda. Jsme u cíle.“
Uklízeč 1: „Zdá se, že máme společný cíl.“
Mudrc 1: „Jakže? Vy také hledat ten nový král?“
Mudrc 3: „Tak jdeme. Šupito dovnitř.“

Obraz č. 12: Závěr

Míša: „Myslím, že jsem to pochopila. Šlo o to, že Bůh čekal, kde jeho synu udělají místo, i když mohl nařídít, aby se narodil v královském paláci. A taky – ty nafoukaný lidi, ty si ho vůbec nevšimli, i když se narodil kousek od nich.“
Tatínek: „Ano Míšo, pýcha lidem často brání uvidět Boha. A je to vlastně pořád stejné – Bůh čeká, až mu lidé udělají místo ve svém srdci, aby se tam mohl narodit Ježíš. Prostě každý se musí sám rozhodnout, Bůh nikoho nenutí.“
Míša: „A to bude čekat pořád?“
Tatínek: „Ne, jednou tahle doba skončí a Ježíš přijde ve velké moci a slávě jako Pán a Král. I když o tom se asi v občance neučíte.“